

Kázání na bohoslužbách s konfirmační zkouškou (Huslenky, 25.5.)

Milé sestry, milí bratři, bývá zvykem (tedy alespoň mým), kázat na bohoslužbách s konfirmační zkouškou na verše, které si konfirmandi vybrali za své. Nejinak tomu bude i letos. Protože i letošních pět konfirmandů si z Bible vybralo verše, jež by je měly provázet nejenom dnes a za 14 dní při konfirmační slavnosti, ale po celý život.

I. Dobry pastyř

Martin Mikulenčák si zvolil slovo 126. Žalmu (126,5): „**Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet.**“ Tento žalмовý verš dobře vystihuje úděl člověka na světě. Zdá se, že naším údělem zde je opravdu *plakat a makat*. A někdy i obojí zároveň. Ale možná si říkáte, co takový mladý ogar může vědět o životě, nebo dokonce o slzách a pořádné dřině. Jenže Martin jako sportovec leccos dobře ví a zná. Ví, že je potřeba tvrdě trénovat, aby se dostavily výsledky. Ale ví také, že někdy ani tvrdá a poctivá práce nevede k ničemu jinému, než k slzám - když je protivník silnější. Jako sportovec jistě ale ví také o naději. O naději, která zbývá, i když se třeba ještě v poslední minutě zápasu prohrává o dva góly ... O této naději člověka ví i jím vybraný verš žalmu. *Ti, kdo v slzách sejí, mají naději, že s plesáním budou sklízet.* I to, co vypadá špatně, nemusí nakonec špatně skončit ... Ale není to naděje bláhová? V čem vlastně spočívá?

Na tuto otázku odpovídá i verš 33. Žalmu (33,21), který si vybral David Čech: „**Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno.**“ Ona naděje nespočívá v našich slzách, protože ani ty nemusí vždy pomoci. Není ani v naší dřině – protože i tam může přijít vniveč. Ba ni v tom, když si nasadíme růžové brýle, a budeme říkat, že je vše v pohodě, i když není. Naděje je *v někom jiném*. V tom, *v jehož jméno doufáme, jehož jméno je svaté*. Totiž v Hospodinu. V něm máme naději, že naše slzy promění v radost.

Je to samozřejmě naděje víry – čili není to jisté. Ale můžeme v to doufat. Člověk, který věří a doufá v Hospodina se nutně nemusí mít v životě lépe než ten, který toto doufání už vzdal. Ale přece nikdy nebude mít nedostatek. Jak to říká i konfirmační verš dalšího z letošních konfirmandů Davida Šimčíka (Ž 23,1): „**Hospodin je můj pastyř, nebudu mít nedostatek.**“

O jakém nedostatku se tu však mluví? Inu právě o (ne)dostatku naděje víry a radosti z ní. Člověk, který věří Bohu, má v životě více naděje a tím pádem i víc radosti, než ten, který nevěří. Proč? Protože zažívá ve svém životě Boží přítomnost! Bůh jeho pastýřem, štítem i posilou - a přivádí jej na dobrá místa. Třeba do kostela. Nebo možná i na nějaká lepší.

II. Moudrost ukazující k němu cestu

To zní věru krásně. Ale nejsou tato má slova zrovna ty růžové brýle, o kterých jsem mluvil před chvílí? Co když člověk ve svém životě - z různých důvodů - Boží přítomnost necítí a nezažívá, třebaže by jí zažívat chtěl a toužebně by si to přál... Jak má toho dobrého pastýře ve svém životě nalézt?

Pavel Hrbáček svým konfirmačním veršem 119. Žalmu (1119,33), svědčí o cestě, jež by k němu mohla vést: „**Ukaž mi cestu svých nařízení Hospodine, důsledně jí budu zachovávat.**“

Cestou k Bohu je podle slov nejdelšího biblického žalmu důsledné zachovávání jeho přikázání. Abychom věděli kterých, Pavel je nám za okamžik všechny připomene ...

Jenže, i kdyby se člověk naučil zpaměti bezvadně znát celé Desatero, i kdyby ho dokonce celé dodržel, zdá se, že Pánu Bohu to nestačí. Bohatý mladík, který se v příběhu Matoušova evangelia (Mt 19, 16 -22) přišel Ježíše ptát na cestu spasení, také všechna přikázání dodržel. Ale když přišla řeč na to, aby celý svůj majetek rozdal chudým, smutný odešel. To už bylo na něj příliš... Co je tedy třeba skutečně udělat, abychom Pána Boha ve svém životě našli - když ani důsledné dodržování jeho přikázání k tomu stačit nemusí a s tím majetkem - to asi přece Ježíš nemyslel vážně, ne?

Bára Novosadová si jako svůj konfirmační verš vybrala slova z knihy Kazatel (Kaz 9, 17 -18):
„Slova moudrých v klidu vyslechnutá jsou lepší než křik toho, který panuje nad hlupáky. Moudrost je lepší než válečné zbraně, mnoho dobrého však zničí jediný hříšník.“

V těchto slovech Kazatel velebí moudrost – právě ona by nám Boha mohla pomoci nalézt. Tichá moudrost, která umí naslouchat dobrým slovům a sama přehlušit i křik hlupáků. Moudrost silnější než lidské zbraně. Jenže i taková moudrost má své meze. Za prvé – kdo vlastně z lidí je doopravdy moudrý? Snad ten kdo odpoví dobře na všechny konfirmační otázky, nebo snad ten bohatý mladík, který tak dlouho vypadal moudře, ale nakonec s prázdnou odešel? Ale i kdyby se nějaký takový moudrý člověk skutečně našel - Kazatelovy verše, které si Bára vybrala, stejně nekončí příliš optimisticky. Praví se v nich, že i jeden hříšník, jeden člověk se zlým úmyslem, může všechno dobré mudrování poslat šmahem do háje. Takže k čemu potom ta moudrost je?

III. *Duch, co dává lásku, víru i naději*

Skutečně se bohužel zdá, že Kazatelův pesimismus (anebo moudře realistický pohled) je namístě. Cestu k Pánu Bohu sami ze svých sil, ze svých znalostí nebo životní zkušenosti nalézt nemůžeme. Naštěstí je to Pán Bůh sám, kdo přichází naší slabosti na pomoc. Jak o tom píše Pavel, (ne Hrbáček, ale apoštol) v listu Římanům (Ř 8,26 nn) : ***„Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkaním.“*** Bůh posílá svého Ducha, aby nám pomohl v naší bídě – abychom už neměli nedostatek. Nedostatek Ducha a z něj plynoucí radosti a naděje víry. Ale posílá ho také k tomu, aby zkoumal a přezkušoval, aby zkoumal a přezkušoval naše srdce. Nehledá v něm přitom bezvadné odpovědi na konfirmační otázky, ba ani jen bezvadné skutky, vůbec v něm nehledá hrdinské činy. Ale něco jiného: Lásku. Lásku k Bohu, a lásku k lidem. Protože ta je nakonec tím nejdůležitějším a největším. Tím, co má smysl a význam, když už všechno ostatní, slovy Kazatelovými, je jen nesmyslné a marné pachtění. A když Duch v našich srdcích takovou lásku nalezne -potom všechno ostatní přidá. Tomu kdo miluje, přidává sám od sebe i dar víry, i naději, která z ní plyne, i radost na každý den. A nakonec dává i tu lásku, co překoná smrt a zůstává na věky. Amen